

[Veistrup.]

Nu er imidlertid Oslo-Staterne kommet ind i mere smult Vande, saa der skulde være Mulighed for en forøget Samhandel, og det er vel det, som har bevirket, at den hollandske Statsminister har taget Initiativ til at puste nyt Liv i den Bevægelse, som fandt Udtryk i Oslo-Konventionen af 1930. Jeg synes, man med Tilfredshed maa hilse de Bestræbelser, som her er fremme; enhver Mulighed for øget økonomisk Forbindelse med andre Stater maa absolut være gavnlig for os.

Den nye Konvention — jeg ved ikke, om man skal kalde den Oslo-Konvention eller Haag-Konvention — begynder med at slaa fast, at de Stater, som har sluttet sig til det Arrangement, der her er Tale om, ønsker i Overensstemmelse med de Principper, som ligger til Grund for Oslo-Konventionen, at fortsætte det indbyrdes Samarbejde med Henblik paa en Udvidelse af Handelsomsætningen i al Almindelighed gennem en fremadskridende Formindskelse af de Skranke, som stiller sig i Vejen for den frie Om sætning. Det er et Program, som vi for vort Vedkommende fuldt ud kan under skrive. Danmark er for lille til at kunne klare sig som en isoleret økonomisk Enhed, vi maa i stor Udstrækning søge vor Produktion afsat uden for Landets Grænser og maa derfor hilse enhver Bestræbelse i Retning af friere Forhold med den største Sympati.

Nu kan det ikke nytte, man mener, at det at gaa ind i disse Overenskomster skulde betyde saa voldsomt meget for os. Det er hverken England eller Tyskland, der er Tale om, men alligevel er det ret store Værdier, der omsættes mellem de paa gældende Stater; det drejer sig om Hundreder af Millioner. Derfor forekommer det mig, at vi bør gaa ind for den Overenskomst, der her foreligger, og jeg skal i hvert Fald for mit Vedkommende anbefale, at man hurtigt vedtager Forslaget herom.

Som det fremgaar af Bemærkningerne til det andet Forslag, drejer det sig om en Ombytning af Varer, samtidig med at begge Stater gaar ind for en rimelig gensidig Toldlettelse. Ogsaa dette synes jeg man har Grund til at hilse med Tilfredshed. Det er kun rimeligt og naturligt, at hvert Land producerer de Varer, det har naturlige Betingelser for at producere, og derefter ombytter dem med det andet Lands Varer. Det er den naturlige Fremgangsmaade, men det er paa det Punkt, der desværre er slaaget saa meget i Stykker under de senere Aars Krise. Jeg anbefaler Forslaget til hurtig Vedtagelse.

Udenrigsministeren (P. Munch): De forskellige ærede Ordførere har givet Udtryk for den Opfattelse, at Resultaterne af Oslo-Konventionen har været forholdsvis beskedne, og det tror jeg ikke vil møde Modsigelse fra nogen Side; men under Vilkaar som dem, der for Tiden findes i Verden, vil man sikkert ogsaa være nogenlunde enig om, at selv beskedne Resultater er det værd at tage med. Maaske har man haft noget overdrevne Forventninger, da man i sin Tid sluttede disse Aftaler, men rigtigt er det, at der, da Aftalerne blev sluttet, i hvert Fald bestod en Mulighed for, at de kunde give et større Resultat, end det har vist sig at blive Tilfældet. Imidlertid har jo de ærede Ordførere og navnlig Ordføreren for det konservative Parti (Holger Andersen) stærkt understreget den Forklaring, der er paa, at Udviklingen har faaet en anden Karakter. Vi ved alle, at fra 1919 til 1929 og navnlig fra 1924 til 1929 var der i alle mellemfolkelige Bestræbelser en vis Opgang, og denne Opgang gav sig ogsaa stærkt Udtryk paa det økonomiske Omraade. Vi ved ogsaa, at da Begivenheder i De forenede Stater bevirkede, at De forenede Staters kæmpemæssige Udlaansvirksomhed over for Europa hørte op, ændredes denne Udvikling. Standsningen i De forenede Staters Udlaan til Europa betød to Ting. For det første betød den, at De forenede Stater ikke var i Stand til at levere Europa de betydelige Varemængder, de havde leveret før, idet Markedet ligesom lukkedes for De forenede Stater, da de ikke vilde have Varer udefra som Betaling og ikke vilde yde de Laan, med hvilke man hidtil havde betalt. Den anden Følge var den, at hele det stærke økonomiske Liv, gennem hvilket Genrejsningsarbejdet efter Krigen's Ødelæggelser foregik i Europa, bragtes til en brat Standsning og en betydelig Tilbagegang, og deraf udsprang en Mangfoldighed af Selvforsynings- og Afspærringsbestræbelser foruden talrige politiske Følger. Alt dette standsede den Bevægelse, som man var inde i, og det maatte selvfølgelig ogsaa mærkes for disse Staters Vedkommende, fordi deres Økonomi i højere Grad bestemtes af de store Stater end af deres indbyrdes Samhandel.

Naar man tænker paa de enkelte Ting, har det navnlig været understreget, at Notifikationer ikke havde saa stor Værdi. Nogen Værdi har de dog haft, i adskillige Tilfælde har man opnaaet Ændringer; men man kan jo altid sige, at vi havde vel hørt det paa en anden Maade alligevel, og saa havde vi maaske kunnet opnaa noget ogsaa uden disse Bestemmelser om Notifikationer.